

elkander niet tegen te staan. Deze oplossing is duurder, naarmate de benodigde ruimte duur is, dus buiten de steden wel, in de steden alleen ten koste van veel geld toe te passen. Een andere oplossing ligt, niet in de horizontale, maar in de verticale lijn: men maakt verdiepingen, onder de straat en boven de straat; de moderne techniek kent geen bezwaren meer. Maar een oud huis en een revolutiehuis wel; de praktijk heeft al geleerd, dat het snelverkeer met groote autobussen en zware vracht-auto's bijzondere eischen gaat stellen aan den woningbouw. Iets voor een land met zachten bodem als het onze alweer een kwestie van betekenis.

De leiding van het verkeer in één richting, hetzij door circulatie, hetzij door passage met rechtshouden, is, zoolang de straten nog nauw zijn, de eenige weg, om de zaak „lopende” te houden. Waarom juist rechts houden? zult ge misschien vragen. Dat heeft een zeer geleerde oorzaak. Een Duitsche professor — wie anders zou het bekeken hebben? — heeft indertijd keurig uiteengezet, waarom wij „van nature geneigd” zijn, rechts te houden. Dat komt, zegt hij, omdat ons lichaam niet symmetrisch in elkaar zit. De ligging der inwendige organen verbreekt het evenwicht en dat is door den uitwendigen bouw niet verholpen. Onze ruggegraat b.v. gaat al spoedig naar rechts wijken (na het zevende jaar meestal) omdat onze rechter arm en hand sterker ontwikkeld zijn (of worden, professor?) dan de linker. Linker been en voet daarentegen zijn sterker gebouwd dan de rechter; bij de geboorte zijn ze gelijk. Doch daarna wordt het linker been iets langer. Bij een meting van 5000 soldaten vond men bij 52 % inderdaad die verhouding; bij 16 % slechts was het linkerbeen korter. Soldaten treden met den linkervoet aan, zetten op den marsch den linkervoet krachtiger neer dan den rechter, bij springoefeningen wordt afgezet met het linkerbeen. En zoo voort. Alles bewijs, dat de linkervoet en het linkerbeen sterker zijn. Gevolg is, dat wij rechts houden.

Het is heel aardig gevonden. Maar dan te bedenken, dat in Engeland . . . links houden de wet van het straatverkeer is, en dat het daar — in Londen weet men zoo iets van druk straatverkeer! — óók best gaat. John Bull houdt links, en het gaat hem goed. Michel houdt rechts en hij komt er weer aardig bovenop.

Verkeers-puzzle, met een internationaal luchtje.

Wie helpt oplossen? — —

V. D. M.

TER BEVORDERING VAN BIJBELKENNIS

Gras

Indien nu God het gras des velds, dat heden is en morgen in den oven geworpen wordt, alzoo bekleedt . . . Matth. 6 : 30.

WEIDEN, ZOALS WIJ DIE KENNEN, VINDT MEN IN Palestina niet. Daar groeit het gras niet aaneengesloten, doch in pollen, met overal kale plekken er tusschen. De grasvlakten daar dragen geheel het karakter van steppen. De grassoort is evenmin dezelfde als bij ons. Wij zouden er niet aan denken, het hooi, van onze grassoorten verkregen, te gebruiken als brandstof. Daar, waar de stengels veel meer houderig zijn, gaat dat wel. De asch kan dan nog weer dienen als mest.

Intusschen is het niet waarschijnlijk, dat in bovenstaanden tekst werkelijk „gras” bedoeld is. Veeleer moeten we denken aan „de samenvatting van alle bloemen, die na den regen óf uit de zich in den grond bevindende knollen, óf uit de gestrooide zaden, weer uitspruiten.”

De hoeveelheid bloemen, die onmiddellijk na den regentijd het oog bekoren, is verbijsterend; de schoonheid er van zeer groot. s.

DE HOND VAN DEN BEELDHOUWER

ER ZIJN HEEL WAT AARDIGE GESCHIEDENissen van dieren in de wereld. Vooral van honden worden er vele verteld. Ik las er onlangs een in den Zwitserschen kalender voor de Vereeniging tot Bescherming van Dieren, die ik zoo aardig vond, dat ik ze eens wil oververtellen. De schrijver zegt, dat hij een vriend heeft, die beeldhouwer is en hij noemt dien vriend ook. Die beeldhouwer heeft een groot gebrek, dat hem veel verdriet berokkent. Hij is stokdoof. Als men vlak naast hem een kanon afvuurt, dan hoort hij niets van het geluid, maar aan den luchtdruk merkt hij, dat er iets bijzonders gebeurt. Hij is dus nog erger doof dan de vrouw van den ouden Prof. Te Water, die professor in Leiden was, toen daar het kruitschip in de lucht vloog. Ze zaten samen aan tafel, toen de ramp gebeurde en mevrouw Te Water meende iets te hooren, toen de groote ontploffing een deel van de goede stad Leiden in een puinhoop veranderde. Ten minste zij vroeg heel naïef aan haar man: „Zei u iets, Te Water?”

Wel zoo doof was onze beeldhouwer ook en nog een beetje erger. Hij hoorde absoluut niets. Des te scherper was zijn gezichtsvermogen ontwikkeld en daar hij niet met menschen kon omgaan, dacht hij zooveel te meer. Hij kan wel wat spreken, ofschoon hij uit den aard der zaak niet zoo duidelijk spreekt als menschen, die met hun oor hun tong controleeren. Maar al spreekt hij nog zoo slecht, hij kan uitmuntend vertellen. En zoo vertelde hij eens een kleine geschiedenis van zijn hond Azor.

Die hond is zijn kameraad en hij is hem liever dan de meeste menschen. Als de kunstenaar in zijn atelier aan het werk is, dan kan hij het natuurlijk niet hooren, als er iemand aan zijn deur klopt. Maar dan gaat Azor voor hem staan en trekt hem aan zijn broekspijpen naar de deur.

En als de beeldhouwer 's avonds moede naar bed gaat, dan slaapt hij als een mol. Dan zouden er dieven, roovers en moordenaars in zijn huis kunnen komen, zonder dat hij er ook maar iets van zou merken. Maar dan is Azor weer op zijn hoede en past op, dat er niets kwaads gebeurt. Als hij maar eenig verdacht geluid hoort, dan trekt hij zijn baas de dekens van het lijf en trekt hem aan zijn nachtgoed, tot hij opstaat en licht aansteekt. Dat vindt hij wel eens vervelend, want Azor maakt wel eens loos alarm, maar de beeldhouwer wil het hem toch niet afleeren en verbiedt het hem dus nooit. Over dag doet de hond boodschappen voor zijn baas. Dat is niets buitengewoons, dat doet zoo menige hond. Als hij tabak noodig heeft, dan doet de baas een halve frank in een stuk papier en roept: „Azor, tabak!” Dan rent de hond met het papier in zijn snuit weg en komt een paar minuten later met een zakje tabak terug. Dat doet hij graag, de hond, want hij weet, dat er een belooning op volgt. Als de beeldhouwer zijn tabak in goede orde heeft ontvangen, dan krijgt de hond ook altijd een tractatie. De beeldhouwer wikkelt dan een dubbeltje of eigenlijk een twintig-centimes stuk in een papier, geeft het aan den hond en zegt: „Azor, dat is voor jou.” Dan holt de hond naar den slager en krijgt een stuk worst of wat afval, waaraan hij zich te goed doet. Dat is natuurlijk de boodschap, die hij het liefste doet en dat is ook